

BISHNU KHADKA

Pineapple, eller Bishnu, som han rigtigt hedder, er med sin ankomst i begyndelsen af 2017, en af Aarhus' nyeste borgere. Han er oprindeligt fra en lille landsby i Nepal, men er flyttet til Aarhus efter at have mødt sin danske kæreste, og sammen har de fået en lille datter. Med sig i bagagen fra Nepal, har han en stor kærlighed til naturen og et håb om, at han gennem sine erfaringer i Danmark kan være med til at ændre noget for Nepals næste generation. Han håber samtidig, at noget af hans kærlighed til naturen kan smitte af på danskerne, så de lærer at værdsætte naturen lige så meget som han.

Portrættet er lavet på baggrund af et interview udført af Lisette Hededal Hansen, Lena Molin og Lisa Bukhave i forbindelse med kandidatfag på Religionsvidenskab, AU

BARNDOM

Bishnu, eller Pineapple som han bliver kaldt af sine venner, er 24 år gammel og blev født i en lille landsby i Nepal, tre timers kørsel fra Kathmandu. Hans forældre tilhørte den lavere middelklasse og arbejdede som bønder og havde et

lille landbrug. De var en lille familie, som bestod af forældrene, to børn og bedsteforældre. Naturen har helt fra fødslen været noget helt særligt og en vigtig del af Bishnus liv, for som moderen fortæller om hans fødsel:

"Da jeg voksede op, fortalte min mor mig, at jeg var født i junglen, da hun var ude for at samle græs til køerne og bøflerne. Hun råbte efter hjælp, og min far hørte det og kom og hjalp os."

I Nepal koster det mange penge at sende sine børn i skole, og Bishnus forældre arbejdede derfor hårdt, for at han og broderen kunne gå i skole. Skolegangen var ikke helt uproblematisk for Bishnu, da det var under borgerkrigen mellem regeringen og det kommunistiske maoist-parti. Det betød, at undervisningen ofte var aflyst, hvilket aldrig var rart, fordi der var tre til fire timer på gåben frem og tilbage til skolen. Han følte dengang, at den undervisning han fik i skolen, var god, men efter han i dag er flyttet fra Nepal, har han ændret mening. De mange aflysninger betød, at børnene ikke fik en særlig god uddannelse og derfor mangler mange unge i dag redskaberne til at gøre en forskel. Netop at gøre en forskel blev senere meget vigtigt for ham. På trods af krig, husker han dog stadig sin barndom som en god barndom. Familien samledes til de mange hinduistiske festivaler og landsbyen, som han voksede op i havde et rigtig godt sammenhold, hvor alle kendte alle. Festivalerne var særlige, fordi forældrene arbejdede det meste af tiden, men fik fri når der var religiøse festivaller. Det var også under festivalerne, at børnene fik nyt tøj og andre goder. Bishnu husker særligt én ting:

"Til festival fik vi penge fra vores gamle bedstefar eller naboer. Vi blev velsignede og de gav os cika (den særlige prik i panden hos hinduer), og så fik vi nogle penge. Jeg tænkte, at hvis jeg fik penge, kunne jeg købe slik."

UNGDOM

Da Bishnu blev femten forlod han sine forældre for at arbejde i turistbranchen i Kathmandu og andre steder. Han arbejdede i mange år som guide, rafting-, kajak-, eller kano-instruktør, eller med trekking i den nepalesiske natur. For dette fik han 20 dollars for femten timers arbejde – hvad der svarer til omkring fem danske kroner i timen. I 2015 ramte et enormt jordskælv Nepal, som særligt

gik ud over landdistrikterne. Her hjalp Bishnu med at genopbygge tre forskellige skoler, samt at nedrive en masse ødelagte bygninger.

"Vi var fem grupper. Vi fik masser af hjælp fra andre lande, som vi delte på fem grupper. Og vi hjalp hinanden. Hvis de havde brug for hjælp, tog vi afsted, og hvis jeg havde brug for hjælp, kom de."

Det er under arbejdet med at genopbygge efter jordskælv, at han mødte sin danske kæreste.

MØDET MED DANMARK

Første gang han kom til Danmark, ankom han i Kastrup lufthavn. Han følte, at Danmark var et mulighedernes land, da det er sådan, at man normalt ser på Europa i Asien. Der gik dog ikke lang tid, før han opdagede, at der er meget mere bureaukrati i Europa end forventet, og at det er svært at få tilladelse til at arbejde. Som turist føler han, at København er en travl by, hvor folk ikke taler med eller hjælper hinanden. En alt for stor og upersonlig by.

"København er større end Aarhus. Man skal hele tiden med tog og så et nyt tog og et nyt tog, før man er ved sin destination."

DET NYE HJEM I AARHUS

For ni måneder siden flyttede Bishnu til Aarhus for at bo med sin kæreste og deres nyfødte datter. Han synes også, at Aarhus er travl, men ikke på samme måde som København. Her er ikke så meget støj som hverken i København eller Kathmandu, og heller ikke nær så meget forurening – og så er han langt tættere på den natur, han holder så meget af.

"Det er ikke kun på grund af havet, men hvis du vil campere eller noget i den stil, skal du kun fem kilometer uden for byen, før du har natur."

Udover naturen er der også et stort netværk af unge udlændinge i Aarhus. Der er ikke særligt mange nepalesere endnu, men der er dog nogle, og han har derfor et lille nepalesisk netværk her. Bishnu savner dog stadig sine skolevenner

en gang imellem, og han hører stadig fra dem. Når han taler med dem, fortæller de ofte om de politiske tilstande i Nepal, men politik har aldrig været noget, som interesserede Bishnu.

"Mange af mine venner er interesserede i politik og nyhederne, og når jeg snakker med dem, fortæller de, om alt det der sker. Jeg siger dog hele tiden til dem, at jeg ikke behøver at høre om det, for jeg interesserer mig ikke for nyheder og sådan nogle ting. Det er nogle gange en dårlig ting, men jeg har det fint med det, fordi det er mit eget valg. Der er hele tiden kampe for alt muligt – en person dræber for at andre går, det er ikke mit liv. Det er ikke noget, jeg interesserer mig for."

For ham har unge i Nepal dog et ønske om at ændre landet, og det støtter Bishnu. Desværre, har mange unge ikke midlerne og uddannelsen til at gøre en forskel, og derfor fokuserer de kun på at tjene penge. Han håber derfor, at bedre uddannelse kan være med til at styrke arbejdet for et bedre samfund, og det håber han at kunne bidrage til. På trods af alt savner han dog sit land, men han ved også, at der er flere muligheder i Danmark – både for ham selv og hvis han gerne vil gøre en forskel for den næste generation af nepalesiske unge. Nu har han også fået en lille familie i Danmark, og han er derfor også ved at lære dansk. Det er vigtigt for ham at lære det danske sprog, for at han kan realisere nogle af sine drømme – at udveksle de gode ting ved både dansk og nepalesisk kultur.

OM DANSKERNE

Efter at have lært danskerne at kende synes han, at de er et travlt folkefærd. Danskerne er ikke så sociale som nepalesere, men passer meget sig selv. Selv højtiderne i Danmark synes han er meget korte i forhold til de nepalesiske festivaler, som kan vare flere uger. Han oplever generelt, at danskerne kunne være bedre til at hjælpe hinanden, og at det kan virke som om, danskere nogle gange har meget travlt med materialistiske ting. Det betyder dog ikke, at han ikke gerne vil lære om dansk kultur:

"Jeg vil gerne lære om det. Jeg bliver nødt til at vide, hvor jeg kan gå, og hvad jeg kan gøre og derved hele tiden få nye venner og lære sproget. Jeg vil gerne lære, hvordan man opfører sig, og hvordan man taler til hinanden."

Danskerne adskiller sig meget fra nepaleserne, og det er vigtig for ham at respektere dette. Noget han finder morsomt, er dog, at når det bliver weekend, er danskere langt lykkeligere og mere afslappede, end til hverdag.

"Men når mandag kommer, er folk igen trætte og deprimerede. Jeg tror, de har brug for at bruge mere tid udenfor i naturen og ikke sidde ved computeren hele tiden. Hvis de går ud i naturen, får de bedre luft og bedre kropscirkulation."

FREMTIDSDRØMME

På nuværende tidspunkt arbejder Bishnu som opvasker og køkkenhjælper på en restaurant, men han håber, at han i fremtiden kan arbejde med kulturudveksling mellem Danmark og Nepal. Han vil gerne lære danskerne at holde mere af naturen, og kunne godt tænke sig at arbejde på en skole, hvor han kan tage børn med ud i det fri:

"Jeg vil gerne tage dem med ud i naturen for at lære dem om livet. Livet handler ikke om at sidde hjemme og spille computer og læse bøger. De bliver nødt til at udforske, de skal se nye mennesker og andet liv."

Bishnu tjener dog ikke kun sine penge for sig selv, men også for at have flere midler at bidrage med til at ændre den nye generation i Nepal – blandt andet ved at gøre deres uddannelsessystem lige så godt som det i Danmark. Med tiden kunne han godt tænke sig at bo skiftevis et halvt år i Nepal og et halvt år i Danmark. Det vil give ham mulighed for både at kunne hjælpe børn i Nepal og være der for sin datter i Danmark.

"Jeg ved, at jeg ikke behøver at bekymre mig for min datter, for jeg er 100% sikker på, at hun får et bedre liv her. Men børnene i Nepal på samme alder som min datter får ikke nok mad, fordi folk er virkelig, virkelig fattige."

Han håber dog også en dag at kunne tage sin datter med til Nepal, og hvis hun vil, må hun gerne lære nepalesisk. På nuværende tidspunkt taler han dog dansk

og engelsk med hende, men spiller nepalesisk musik for hende. Han ønsker ikke presse nepalesisk kultur ned over hovedet på hende – det er et valg, hun selv må tage.

Alt i alt ønsker Bishnu at hjælpe, og når han engang skal herfra, håber han at kunne donere sine organer til nogen, der har brug for dem. At hjælpe andre betyder meget for ham, og han håber at kunne give dette videre i Danmark.